

ikke har givet fuldt dækkende oplysninger til Finansudvalget, så er der ingen idé i, så har det ingen betydning at vedtage det i Folketingssalen. Det må vel være sådan et eller andet ræsonnement, der ligger bag hr. Ole Sohns forklaring.

Det betyder så, at man måtte forestille sig, at hr. Ole Sohn var bannerfører for et forslag til vedtagelse, der så gik nogle skridt videre – som altså virkelig var endnu mere krasbørstigt, endnu mere kritisk, endnu mere dybdeborende – men det er hr. Ole Sohn ikke. Det har vi fået blotlagt ved at stille tre spørgsmål til tre forskellige forslagsstillere og så få tre forskellige svar på, hvad den her vedtagelse går ud på.

Når vi kigger i den, så er det noget med, at statsministeren skal påtage sig et ansvar, han har i forvejen. Og så er det noget med, han skal drage nogle konsekvenser, som han har meddelt han ikke vil drage.

Hvilken effekt skulle det så i givet fald have, at vi var et flertal, der vedtog det her forslag til vedtagelse? Det ville ikke betyde noget som helst – noget som helst. Derimod betyder det jo nok noget nogle steder, at Folketinget skarpt påtaler en utilfredsstillende situation.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Trods megen retorisk omgang med sproget kan hr. Kristian Thulesen Dahl jo ikke frigøre sig fra, at den tekst, Dansk Folkeparti er kommet med, blot er en gentagelse af, hvad Folketinget har sagt flere gange. Jamen det er sådan det hænger sammen, for vi har behandlet det igennem flere år i Finansudvalget.

Men det helt præcise, som alle fire partier bag forslaget fra oppositionen klart har tilkendegivet, er, at statsministeren må tage et ansvar og drage de nødvendige konsekvenser. De nødvendige konsekvenser kan være alt lige fra at sige ingenting, og hvis det parlamentariske grundlag accepterer den form for administration og foragt for Folketinget, så kan det køre igennem. Siger statsministeren, at der skal foretages en afskedigelse, ja, så bliver vedkommende minister afskediget.

Men konsekvensen for administrationen fra statsministerens side bygger alene og udelukkende på det parlamentariske grundlag, fordi det er det, der sikrer, at regeringen kan fortsætte.

Kl. 17.10

(Kort bemærkning).

Gitte Lillelund Bech (V):

Jeg synes nu, hr. Ole Sohn væver noget i det. Jeg vil gerne fortsætte ad det spor, som hr. Kristian Thulesen Dahl indledte i, når vi nu ved, at statsministeren – for det sagde statsministeren i sin besvarelse – selvfølgelig har det overordnede ansvar, og derudover har han sådan set ikke tænkt sig at gøre mere. Det har statsministeren tilkendegivet her for 2 timer siden.

Så bliver jeg nødt til at spørge hr. Ole Sohn: Hvordan kan hr. Ole Sohn så fortsat hævde, at det forslag til vedtagelse, V 54, som hr. Ole Sohn var medforlagsstiller af, er en skarpere kritik af, hvad det er, der er foregået, i forhold til det forslag til vedtagelse, som Dansk Folkeparti har stillet, og som Venstre og De Konservative har tilkendegivet at de vil støtte, når statsministeren faktisk har tilkendegivet, at han ikke har tænkt sig at foretage mere i denne sag? Hvordan kan hr. Ole Sohns forslag til vedtagelse så være stærkere end det forslag til vedtagelse, som foreligger fra Dansk Folkeparti?

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Det er jo lidt forunderligt, at Venstres ordfører, som for det første ikke sidder i Finansudvalget og dermed ikke har fulgt debatten igennem de år, vi har drøftet det, så for det andet ikke engang følger med i, hvad der foregår i Folketingssalen. Jeg sagde sådan set meget klart, at oppositionen ikke har nogen muligheder for at kunne drage nogle konsekvenser over for en minister, fordi oppositionen pr. definition er i mindretal, ellers var den nemlig ikke opposition.

Så hvis der skal være en ordentlig forvaltning i ministerierne, er det alene statsministeren, der har ansvaret. Og hvor meget snor, hvor meget bredde, hvor meget slendrian en statsminister accepterer, bestemmes alene af statsministerens eget moralkodeks, som jo er skredet voldsomt fra 2001 og til i dag. Hvis det ikke er statsministerens eget kodeks, så er det alene det parlamentariske grundlag, der sidder på nøglen til at give det rette svar.

Vi kan ikke give det. Vi kan påpege, hvad man bør gøre. Statsministeren kan drage konsekvensen, eller det parlamentariske grundlag kan sige til statsministeren, hvad konsekvensen skal være. Anderledes kan det ikke være, for sådan fungerer det parlamentariske demokrati.